

Licht van herinnering

Eeuwige zoektocht

Licht van herinnering

Eeuwige zoektocht

Willy Troch

Schrijver: Willy Troch

Coverontwerp:

ISBN:

© Willy Troch

Heel even

wanneer je heel even verdwijnt
en verdwaalt in het verleden
dan moet je even wennen
aan de eindeloze gedachten
van donkere dagen

maar als de dalende zon
de zee laat vertellen
over plezier en verdriet
dan zal warmte de kou omarmen
in het verzwakken van vele woorden

Verdwaald in het verleden

In de stille stilte van de tijd, wanneer je heel even verdwijnt uit het heden, vind je jezelf verdwaald in het labyrint van het verleden. Het is als dwalen door een mistige ochtend, waar elke stap een herinnering oproept, elk geluid een echo van lang vervlogen dagen. Je moet even wennen aan de eindeloze gedachten die als spoken door je geest dwalen, verhalen fluisterend van donkere dagen, van momenten gehuld in schaduw en twijfel.

Maar als de dalende zon haar gouden stralen werpt over de eindeloze zee, dan begint het verhaal van herinneringen te dansen op de golven. De zee, die altijd al een trouwe getuige is geweest van het leven, begint te vertellen. Over plezier en verdriet, over liefde en verlies, over de eeuwige dans van het menselijk bestaan. En in die verhalen zal warmte de kou omarmen, als een troostende deken in de kille nacht.

In het verzwakken van vele woorden, in de fluisteringen van de wind, vind je troost en kracht. Want zelfs in de diepste duisternis schijnt ergens een licht, een glimp van hoop die de weg wijst naar een nieuwe dageraad. En zo omarm je het verleden, niet als een last om te dragen, maar als een kostbare schat vol lessen en herinneringen, die je leiden op je reis door de tijd.

De Zomer

de zomer die bekoorde
met beelden in het hoofd
de spiegel van herkennen

met een warmte
dat naar vergeten glijdt
in het ritme van de tijd

de druppels die nu dalen
laat in een zegen
de zee nu spreken

Betoverende zomerdromen

In de zomer die betoverde, verstrengelden beelden zich in het weefsel van gedachten. De spiegel der herkenning weerkaatste vergeten momenten, terwijl de warmte als een zachte deken naar vergetelheid gleed, gedragen door het ritme van de tijd.

Nu, terwijl de druppels van de hemel neerdalen als zegeningen, spreekt de zee in fluisteringen van eeuwigheid. Haar golven fluisteren verhalen van voorbijgegangene zomers, van liefde en van verlies, terwijl de wind haar geheimen meeneemt naar verre oorden.

Onder de luifel van de avondhemel dansen de herinneringen, als vuurvliegjes in de nacht. Ze verlichten de duisternis met hun betoverende schijn, en weven een tapijt van emoties die zich nestelen in de ziel.

De zomer, een tijd van betovering en vervlogen dromen, laat haar stempel achter op het landschap van de geest. Haar warmte omhult ons als een geliefde die een verloren minnaar omarmt, en in haar omhelzing vinden we rust en vrede, zelfs te midden van de storm.

Vervoering

soms raak je in vervoering
in momenten van stil geluk
en met de groet van een zoen
hoor je de tonen van ontroering

het is de strijkstok van de ziel
die je laat schuilen in een roes

je voelt de klanken van bespelen
met akkoorden die doen hunkeren
naar de bouw in het lied

Dans van geluk

In de stille dans van het leven, waar de tijd lijkt te vertragen en de wereld haar adem inhoudt, vinden we soms momenten van vervoering. Het zijn die zeldzame ogenblikken waarin de ziel zich opent voor de schoonheid om ons heen, waar het hart zingt met een melodie van vreugde en verrukking.

Het is als een zachte bries die door de ziel waait, een liefkozing van het universum die ons omarmt en optilt naar hogere sferen. In die momenten van stil geluk, wanneer de wereld even stilstaat en enkel de echo van onze eigen gedachten te horen is, worden we één met alles om ons heen.

En dan, met de tederheid van een zoen, worden we overspoeld door de tonen van ontroering. Het is alsof de muziek van de hemel neerdaalt en ons omhult met haar warmte en liefde. Het is een uitnodiging om te dansen op de melodieën van het leven, om te zwieren en te draaien in de armen van het moment.

De strijkstok van de ziel trekt over de snaren van ons bestaan, en we worden meegesleept in een roes van emoties. Het is een betoverende ervaring, waarin we verdrinken in de diepten van ons eigen zijn, en we ons laten meevoeren op de golven van het onbekende.

We voelen de klanken van het leven, als een symfonie die ons hart doet zwellen van verlangen. Het zijn akkoorden die resoneren met onze diepste verlangens, die ons doen hunkeren naar meer. Het is de bouw in het lied van ons bestaan, de harmonie tussen lichaam en ziel, die ons vervult met een onuitsprekelijke vreugde.

En zo dansen we verder, op de cadans van het universum, wetende dat elke noot, elke ademtocht, ons dichtert brengt bij de essentie van wie we werkelijk zijn. Want in die momenten van vervoering, in die momenten van stil geluk, vinden we de ware betekenis van het leven.

Dromen lenen

wanneer je dromen wilt lenen
in het donker van je hoofd
dan zie je de afdruk van hoge bergen
waar de zonnestralen verdwijnen

wanneer je daar dan blijft hangen
en dat moeilijk pad bewandelt
voel je je gedachten glijden
in bochten van hoe ontwaken

wanneer deze muur wordt gebroken
kan je de sterren weer plukken
de maan opnieuw laten schijnen
en zijn wolken weer verdwenen

Dansen tussen droom en werkelijkheid

In het weefsel van de nacht, waar tijd en ruimte samensmelten, lenen we onze dromen uit aan het duister van ons hoofd. Daar, in de diepte van de stilte, ontfouwen zich de contouren van hoge bergen, waar zonnestralen zich verliezen in de schaduwen van de eeuwigheid.

Op dat moeilijke pad van de geest, waar elke stap een dans is tussen verleden en toekomst, hangen we vast aan de rand van onze gedachten. We voelen hoe ze als rivieren glijden door de bochten van het ontwaken, een reis zonder einde, een reis zonder begin.

Maar wanneer de muur van onze beperkingen wordt gebroken, openen zich de poorten van de mogelijkheden. Daar, in de uitgestrektheid van het universum, kunnen we de sterren weer plukken, hun licht in onze handen laten dansen. De maan, als een eeuwige metgezel, begroet ons opnieuw en laat haar zilveren glans vallen op het pad dat voor ons ligt. En de wolken, eens zo dreigend en ondoordringbaar, verdwijnen als mist voor de ochtendzon, achtergelaten in de schaduw van herinneringen.

Zo dansen we, op de grens van droom en werkelijkheid, tussen het bekende en het onbekende. En in die dans vinden we onszelf, verloren en gevonden, in de eindeloze symfonie van het universum.